Szakirodalmat kellene olvasni

Hazamegy az Ember a munkából, a táskájában ott lapulnak az újságok, szakmai kiadványok. Némelyiket már több nap óta hurcolja magánál. Majd amikor már nem fér bele a táskájába más, kiteszi azzal, hogy: „majd elolvasom a hétvégén”. Eljön a hétvége, de annyi teendő van a ház körül, találkozni kellene a barátokkal, sportolni kellene, stb… Vasárnap estére az Ember lerogy a tévé elé, s jön a lelkiismeret-furdalás: „Már megint nem olvastam el azt szakmai cikkeket, amit akartam!” Az Ember megnyugtatja önmagát: „Majd a jövő hétvégén elolvasom…”.
S eltelik a következő hét is, amikor ismét ugyanígy gyűlnek a táskában az olvasnivalók és beköszön ismét a hétvége. Ekkor újabb teendők miatt az olvasnivaló ismét hátrább sorolódnak.
És ez így megy heteken, hónapokon keresztül.
A lelkiismeret furdalás sokszor előveteti az Emberrel az újságot este lefekvés előtt az ágyban is: „Majd most elolvasom, majd most átfutom…” Arra ébred az Ember, hogy valami nyomja a vállát, s ég az olvasólámpa – gyorsan rájön, hogy este elkezdte olvasni a szakirodalmat. Átgondolja az estéjét, majd rájön, hogy összesen 5 sort sikerül elolvasni… Mérgesen kidobja az ágyból az újságot, lekapcsolja a villanyt, a másik oldalára fordul…,
S a történet hétről hétre ismétlődik!

Az Ember egy idő után rájön, hogy ez nincs így rendjén! Estére már nagyon fáradt, az agya telve van az egész nap problémáival, információival. Rájön arra, hogy az esti olvasás nem megy. Ha sikerül is egy-egy oldalt elolvasni annak értelme, tartalma nem biztos, hogy eljutott a tudatáig. Arról már nem is beszélve, hogy a szakirodalomnak úgy kellene beépülni a tudatba, hogy szükség esetén előbújjon, használható legyen.

De akkor mi a megoldás? . . .